

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D., v právní věci

žalobců

- a) X. X., narozený dne X
 - b) nezl. X. X., narozený dne X
 - c) nezl. X. X., narozená dne X
 - d) nezl. X. X., narozená dne X
 - e) X. X., narozená dne X
- všichni státní příslušnost: X
všichni bytem v ČR: X
všichni zastoupeni Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobách žalobců a) a b) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2024, č. j. OAM-1100/ZA-ZA12-K11-R3-2018, žalobkyně c) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2024, č. j. OAM-1041/ZA-ZA11-K11-R2-2022, žalobkyně d) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2024, č. j. OAM-153/ZA-P07-K11-R2-2021, a žalobkyně e) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2024, č. j. OAM-1099/ZA-ZA12-K11-R3-2018

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2024, č. j. OAM-1100/ZA-ZA12-K11-R3-2018, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2024, č. j. OAM-1041/ZA-ZA11-K11-R2-2022, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2024, č. j. OAM-153/ZA-P07-K11-R2-2021, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- IV. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2024, č. j. OAM-1099/ZA-ZA12-K11-R3-2018, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- V. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení ve výši 37 413,20 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobců Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobci se žalobami podanými Městskému soudu v Praze, který je spojil ke společnému řízení, neboť se jedná o příslušníky jedné rodiny, domáhali zrušení v záhlaví označených rozhodnutí, jimiž žalovaný rozhodl o jejich žádostech o udělení mezinárodní ochrany tak, že mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) se neuděluje.

II. Podstatný obsah žalob

2. Žalobci ve všech čtyřech žalobách shodně uvedli, že důvod jejich žádostí o mezinárodní ochranu je společný a vyvstává z události v životě žalobce a). Příčinou jeho problémů bylo zaměstnání na pozici finančníka u X. X., bývalého X. Jeho úkolem bylo zaznamenávat výdaje a příjmy, provádět bankovní převody či sepisovat zprávy. Neměl však žádné rozhodovací pravomoci a veškeré operace prováděl pouze na pokyn či po schválení nadřízenými. X. byl v roce X sesazen z X a rozpadl se tým, ve kterém působil žalobce a). Žalobce a) následně podal výpověď. X (X) zahájila vyšetřování X. ve věci X. Přestože se žalobce a) na tomto projektu nepodílel, X jej telefonicky předvolala jako svědka a několikrát vyslýchala. X během těchto výsledků postupovala v rozporu se zákonem a hrubě zasáhla do jeho základních práv a svobod. Žalobce a) byl pod pohrůžkou vyzván k sepsání výpovědi, která by jistě měla za cíl očernit X. či jinou zúčastněnou osobu. Když odmítl spolupráci, příslušník X jej udeřil do zátylku. Následně bylo vyhrožováno žalobci a) trestním stíháním či zabitím, pokud incident nahlásí, a také jeho manželce. Když v rámci následujícího výsledku žalobce a) opakovaně odmítl spolupracovat, příslušníci X jej dusili igelitovým sáčkem, surově zbili a znásilnili policejním obuškem. Žalobce a) proto souhlasil, že v nejbližší době shromáždí diskreditující informace o bývalém X, a byl upozorněn, že pokud slib nedodrží, budou potíže pokračovat. Byl přesvědčen, že vzhledem k zapojení bezpečnostních složek do celé záležitosti je podání stížnosti či trestního oznámení zcela zbytečné. Z důvodu značné citlivosti těchto událostí nevyhledal lékařskou pomoc. Manželce se o těchto událostech zmínil pouze velmi povrchně, s nikým jiným o nich nehovořil. Žalobce a) neměl v úmyslu slíbené informace poskytnout a s manželkou přijali preventivní opatření (nechodili na veřejnost, telefony měli vypnuté, později změnili telefonní čísla). Žalobci a) a b) odcestovali do České republiky, kde se narodily jejich děti, žalobci c), d) a e).
3. Žalobci v žalobách namítali, že závěr o zjevné nevěrohodnosti azylového příběhu nemá oporu ve správním spisu a žalovaný vyhodnotil zcela nesprávně zjištěné skutečnosti. Žalobci zcela nesouhlasí, že předložený azylový příběh vyznívá „naprosto nekonzistentně, vnitřně

rozporuplně a v celkovém souhrnu vykazuje závažné a zásadní nesrovnalosti a nelogičnosti“. Žalovaný hodnotil předestřené skutkové okolnosti účelově a soustředil se na detaily, které často nejsou vzhledem k celkové přesvědčivosti azylového příběhu natolik podstatné, a zároveň je přirozené, že vzhledem k délce doby od předmětných událostí budou v paměti žalobců a) a b) poněkud zkresleny.

4. Žalovaný například konstatoval, že žalobce a) rozporně uvedl měsíc nástupu do zaměstnání (X oproti X), adresu zaměstnání a oficiálního zaměstnavatele. Žalobce a) se však domnívá, že je podstatné, že pracoval pro bývalého X X., a proto jej X mohla považovat za osobu disponující důležitými informacemi. Celá záležitost s X či jednou z X může být vysvětlena jazykovou bariérou či nedorozuměním v tlumočení. Rozpor ohledně data nástupu je irelevantní, protože se jedná o rozdíl přibližně jednoho měsíce. Údajný rozpor v adrese zaměstnání žalobce a) vysvětlil tím, že při prvním pohovoru uvedl zastávku městské dopravy. Žalovaný se nijak nepokusil zjistit, jak daleko jsou uvedené adresy od sebe. Žalovaný dále spatřil rozpor v tom, že žalobce a) nejprve uvedl, že jeho tchán pracoval na X, a poté ho označil za X. Žalobce a) vysvětlil, že jeho tchán pracoval na X a v jeho rámci působil jako X. Žalovaný si neobstaral informace o organizační struktuře těchto X orgánů a bez dalšího uzavřel, že je tato situace vyloučena. Všechny výše uvedené i další namítané rozpory ve výpovědích žalobce buď dostatečně vysvětlil, nebo uvedl, že si na tyto skutečnosti již nevzpomíná, což je přirozené, protože mezi jednotlivými pohovory uplynulo přibližně 6 let a od popisovaných událostí další 1-2 roky. Žalobci považovali za nedůvodnou i argumentaci rozpory mezi výpověďmi žalobců a) a b), protože žalobce a) dříve v řízení jasně uvedl, že události manželce popsal pouze velmi povrchně. Žalovaný podle žalobců postupoval v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2024, č. j. 5 Azs 256/2023-65, soustředil se pouze na velmi detailní rozpory ve výpovědích a nijak se nezabýval skutečnostmi a důkazy, které tvrzení žalobců podporují. Žalobci rovněž upozornili na obecně uznávané indikátory hodnověrnosti a podotkli, že se žalovaný vůbec nezabýval konkrétností a plauzibilitou azylového příběhu a neposoudil, zda jsou uvedená tvrzení v souladu s informacemi o zemi původu.
5. Žalobci rovněž rozporovali závěr žalovaného, že nebyly naplněny podmínky uvedené v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce a) byl v zemi původu vystaven ze strany bezpečnostních složek takovému zacházení, které plně odůvodňuje strach z pronásledování, z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině, kterou představují někdejší zaměstnanci bývalého X X. a případně osoby, které s ním spolupracovaly a mohou jim být známy informace použitelné jako důkazy v trestním stíhání.
6. Dále žalobci namítli, že se žalovaný zabýval pouze velmi stručně existencí důvodů hodných zvláštního zřetele podle § 14 zákona o azylu, vyjádřil se pouze k jejich věku a zdravotnímu stavu. V rámci odůvodnění tvrdil, že se zabýval jejich osobní a rodinnou situací, není však jasné, jakým způsobem k ní přistoupil. Také byla chybně zhodnocena otázka naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o pobytech cizinců. Minimálně žalobci a) by hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, konkrétně mučení nebo nelidské či ponižující zacházení. Vycestování žalobců by bylo současně v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
7. Žalovaný se měl rovněž zabývat možným dopadem rozhodnutí z hlediska přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobců, což podle nich žádným způsobem

neučinil. Žalobci měli za to, že v případě neudělení mezinárodní ochrany na území České republiky a následného nuceného vycestování do země bude zásadním a nepřiměřeným způsobem zasaženo do jejich práva na respektování a soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobci pobývají na území České republiky již více než 5 let, za tu dobu si zde vytvořili pevné sociální i ekonomické vazby. Rodina má zajištěné ubytování a žalobce a) je zaměstnaný. Všechny děti se narodily v České republice a dosud nenavštívily X, proto by jejich návrat nebyl v jejich nejlepším zájmu ve smyslu Úmluvy o právech dítěte.

8. Na závěr svých žalob žalobci navrhli zdejšímu soudu, aby napadená rozhodnutí zrušil a věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření ke všem čtyřem žalobám ze dne 26. 9. 2024 uvedl, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je obava z pronásledování žalobce a) ze strany X (X), která jej měla během výsledků morálně ponižovat a bít z důvodu jeho zaměstnání pro bývalého X X. X. X. Důvody ostatních žalobců jsou odvozené od obav žalobce a) o jejich bezpečnost.
10. Žaloby podle žalovaného z převážné části opakují domnělý azylový příběh, který však upravují, aby působil věrohodněji a azylově relevantně. Rozšiřování a modifikování skutkových tvrzení a zároveň ignorování závěrů uvedených v napadených rozhodnutí žalovaný označil za nepřipustné. Žalobci tento rozšířený azylový příběh značně nekonkrétně zasazují do rámce právní úpravy a judikatorních výkladů týkajících se zásad vedení správního řízení.
11. Žalovaný v podrobnostech odkázal na obsah napadených rozhodnutí, ve kterých se velmi pečlivě zabýval otázkou věrohodnosti výpovědi žalobce a) z hlediska jejich logiky, provedl jejich vzájemnou komparaci a porovnal je i s výpověďmi žalobkyně b). Odůvodnění všech rozhodnutí v logickém sledu a srozumitelně reagují na zjištěné skutečnosti. Sdělení žalobců nemohou být považována za zdroj důvodných obav z pronásledování či vážné újmy. Žalovaný neshledal obsah žalobních námitek způsobilým zpochybnit jeho závěry a označil napadená rozhodnutí za věcně správná, zákonná a přezkoumatelná.
12. Na závěr žalovaný navrhl zdejšímu soudu, aby podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Obsah správního spisu

13. Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
14. Žalobce a) podal dne X žádost o udělení mezinárodní ochrany a následně byl žalovaným vyzván k poskytnutí údajů k této žádosti. Podle těchto údajů poskytnutých dne 2. 1. 2019 dříve používal příjmení X. X. po otci a v roce 2009 převzal příjmení X. po dědečkovi. Je státním příslušníkem X, X národnosti a dorozumí se X, X, X a X. Jeho náboženským přesvědčením je X. Nemá politické přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace. Do České republiky přicestoval letecky dne X přes X a X na české vízum. Dříve ve státech EU nepobýval. Je zdravý. K důvodům podání žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že byl ve vlasti pronásledován ze strany X (X). Byl během výsledků bit a morálně ponižován, protože pracoval pro bývalého X X. X. X. ve finančním oddělení.

15. Dne X byl s žalobcem a) proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v rámci kterého žalobce a) uvedl mimo jiné, že vystudoval obor bankovníctví a finančnictví na X. Hledal ve vlasti uplatnění, tchán mu nabídl možnost zaměstnání u tehdejšího X X. X. ve finančním oddělení, kam nastoupil v X. Tchán v minulosti pracoval na X a měl dobré a vlivné známosti. Žalobcovým oficiálním zaměstnavatelem byla X. Pracoval jako finančník a náplní jeho práce bylo zaznamenávat výdaje a příjmy, provádět bankovní převody a sepisovat zprávy. Zabýval se elektronickými finančními operacemi. Veškeré finanční operace prováděl po schválení nadřízenými. Obdržel písemnou instrukci s konkrétními údaji o platbě a tu zadal do elektronického systému. Osobně žádné finanční operace neschvaloval, tím se zabývaly jiné sektory. V X byl X. X. X. na příkaz prezidenta odvolán z X. Celý tým se rozpadl a bylo jim sděleno, aby podali výpověď, což žalobce učinil. V té době si X již začala X předvolávat jako svědka kvůli X. Žalobce netušil, že by se jej tato událost měla týkat, ale na konci X byl telefonicky předvolán k výsledku na X, přesný název odboru nezná. Přesnou adresu odboru nezná, jel tam X asi 30 minut od svého bytu. Řidiči řekl, že potřebuje zavést do sídla X, a on jej tam zavezl. Výslech prováděli dva muži v uniformě, žalobce neví, co to bylo za uniformy. Průkazy mu neukázali a ani se nepředstavili. Obsahem výsledku byla náplň žalobcovy práce a jeho povinnosti. Výslech trval přes dvě hodiny a následně žalobce pustili domů. Žádný protokol nepodepisoval. Na konci X byl podruhé telefonicky předvolán k výsledku na stejné místo. Výslech prováděli stejní zaměstnanci. Zeptali se žalobce a), jestli chce žít dál a bez problémů, žalobce a) přisvědčil, příslušníci X mu následně sdělili, že má dělat, co mu přikážou. Jeden z nich položil před žalobce čistý papír a pero a přikázal mu, aby napsal, co bude diktovat. Žalobce a) odmítl a prohlásil, že si bude stěžovat u nadřízených. V tu chvíli ucítil ránu do zátylku, kterou mu uštědřil druhý příslušník X. Naklonil se k žalobci a zašeptal, že oni určují, co je zákonné, a začal vyhrožovat, že něco provedou jeho manželce. Následně mu sdělili, že ho pustí, ale pokud někde něco řekne, tak ho zavrou, protože ho obviní ze všech nevyřízených případů, nebo ho zabijí. Výslech trval asi dvě hodiny, následně žalobce a) pustili domů. Manželce nic konkrétního neřekl, nechtěl ji znepokojovat. K poslednímu výsledku si žalobce a) předvolali opět telefonicky na začátku X, výslech prováděli stejní muži. Čekali na něj u vchodu, hned mu nasadili pouta a odvedli do vyšetřovací místnosti, kde do něj strčili, až upadl obličejem na zem. Zeptali se ho, zda přemýšlel a bude s nimi spolupracovat. Žalobce a) mlčel. Jeden z nich se k žalobci naklonil a řekl mu, že si nebudou na nic hrát, že nemá na výběr, buď udělá, co chtějí, nebo ho uduší a nikdo se to nedozví. Vytáhl z kapsy igelitový sáček a přetáhl ho žalobci a) přes hlavu. Začali ho dusit a bít do hrudi a břicha. Poté mu sáček z hlavy sundali, rozvázali ho a jeden z nich s žalobcem začal třást. Žalobce a) křičel, a proto mu zalepili ústa izolepou. Ohnuli ho, sundali mu kalhoty a žalobce a) ucítil ostrou bolest v řitním otvoru, nedalo se to vydržet. Znásilnili ho policejním obuškem. Žalobce a) souhlasil, že udělá, co po něm chtějí, jen když s tím přestanou. Posadili ho, položili před něj papír a řekli mu, ať ho podepíše. Žalobce a) jim odpověděl, že když mu dají čas, zhruba měsíc, tak jim sežene na bývalého X cennější informace. Varovali ho, že se před nimi nikde neschová, a pokud o tom bude někde mluvit, tak ví, co se stane. Poté ho pustili. Výslech trval asi 3 nebo 4 hodiny. Nebylo možné se na nikoho obrátit, protože X jsou nejvýše postaveným orgánem a nikdo by mu nevěřil. Nikoho o pomoc nepožádal a nevyhledal lékařské ošetření. Manželce neřekl všechno, jen povrchní informace. Chtěla, aby žalobce podal trestní oznámení, což odmítl, protože to nemá smysl. Proti X žádá stížnost nemá smysl. Manželka o věci mluvila se svým otcem a ten jí řekl, že pokud se tyto orgány začnou žalobcem a) zabývat, tak nepřestanou a jediným východiskem je útěk

z vlasti. V polovině X se tedy rozhodl opustit X. Kvůli získání českého víza oslovili s manželkou cestovní kancelář v X, poplatek na velvyslanectví činil 60 EUR na osobu, cestovní kanceláři zaplatili celkem 1250 EUR. Vízum bylo vyřízeno asi za 10 dní. Cestovní doklad si vyřídil v X. Žalobce získal čas tím, že slíbil X, že dodá nějaké informace na bývalého X, s manželkou si začali vyřizovat dokumenty k vycestování a skrývali se. Bydleli v hotelech nebo si krátkodobě pronajali v X pokoj. Měli strach a málo se ukazovali. Žalobce už nebyl do svého odjezdu kontaktován X, protože si změnil telefonní číslo. Skutečnost, že si mohl vyřídit vízum a odcestovat z vlasti, si vysvětluje tím, že byl předvoláván jako svědek a nebyl zanesen v žádné evidenci trestně stíhaných osob. Žalobce neví přesně, co X chtěla, aby napsal, ale asi by to nějak následně využili. S žalobcem v jednom týmu pracovalo 8 až 10 osob, po ukončení pracovního poměru s nimi již v kontaktu nebyl, neví, jestli měli nějaké problémy. Jiné potíže ve vlasti neměl. Přestěhování na jiné místo v X by nepomohlo, policie by si ho našla všude. Ohledně možnosti přestěhování se do okolních států uvedl, že tam by nebyla snaha mu pomoci. Chtěl odcestovat co nejrychleji, neměl čas si vyřizovat např. pracovní vízum. V případě návratu se obává toho, že by mu X mohla něco udělat a manželka s dítětem by zůstala bez podpory.

16. Součástí správního spisu vedeného ve věci žalobce a) jsou doklady o jeho vzdělání. Absolvoval bakalářský obor Bankovnínictví a finance na X v X. Dále je do spisu zařazena kopie rodného listu nezł. žalobce b). Podle opisu z evidence Rejstříku trestů fyzických osob ze dne 21. 4. 2022 nejsou žádné informace o odsouzení žalobce a).
17. Žalobkyně e) podala dne X žádost o udělení mezinárodní ochrany a následně byla žalovaným vyzvána k poskytnutí údajů k této žádosti. Podle těchto údajů poskytnutých dne 2. 1. 2019 do X let užívala příjmení X. X. po otci. Je státní příslušnicí X, X národnosti a dorozumí se X a X. Jejím náboženským přesvědčením je X, nevyznává X. Nemá žádné politické přesvědčení, nikdy se politicky neangažovala, o politiku se nezajímá. Je v jiném stavu. Dne X přicestovala letecky do České republiky přes X a X na české vízum. Dříve o mezinárodní ochranu nežádala. Je zdravá. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že jejímu manželovi bylo vyhrožováno lidmi ze X (X) z důvodu jeho práce pro bývalého X X. X. X. Manželi zbili, a když viděla, v jakém stavu přišel domů, málem přišla o dítě.
18. Dne X byl s žalobkyní e) proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v rámci kterého mimo jiné uvedla, že na začátku X se rozhodla, že opustí vlast. V polovině X se s manželem obrátili na cestovní kancelář, předali doklady, zaplatili a cestovní kancelář je zaregistrovala k pohovoru na konzulátu v X, kde se je X ptali, kde pracují, kdy se vzali a za jakým účelem cestují do ČR. Sdělili, že cestují jako turisté. Cestovní kanceláři zaplatili 1250 EUR a na konzulátu asi 150 EUR. Se získáním víza neměli potíže. Cestovní doklad si vyřídila bez problému v X. K důvodům odchodu z vlasti uvedla, že její manžel začal v X pracovat ve finančním oddělení X X. Podílel se na tvorbě programu „X“. Pracoval také na X, X, a tato modernizace byla financovaná z půjčky X. Manžel posílal finanční prostředky na určené účty podle X pokynů. Rekonstrukce byla zahájena před X lety a byla dokončena v X. V X došlo k X a začala se zjišťovat její příčina. Část peněz byla zpronevěřena a X byl zatčen. Žalobkyně e) neví přesně, jakou pozici manžel zastával. Od X dostal vždy částky a čísla účtů a připravil bankovní příkazy. Bankovní příkazy schvaloval X, manžel nic nepodepisoval. V manželově týmu pracovalo 8 lidí, ale neví, jakou konkrétní činnost vykonávali. V X X ztratil svoji funkci a všichni zaměstnanci z kanceláře byli propuštěni.

X manžela třikrát telefonicky předvolala, poprvé v X. Byl předvolán přímo na oddělení X v X. Poprvé se ho ptali, kde pracoval a jaká byla jeho pracovní náplň. Podruhé ho zavolali na konci X, položili před něj čistý papír a vyzvali ho, aby napsal, co mu budou diktovat. Manžel to odmítl, tak mu začali vyhrožovat, že má udělat, co mu říkají, pokud chce žít, jinak na něj hodí nevyřízené případy. Manžel požádal o čas na rozmyšlenou. Potřetí ho pozvali na začátku X a z výsledku se vrátil večer zbitý. Neví, co se tam konkrétně událo. Manžel jí pouze řekl, že ho zbili a pustili, když jim slíbil, že neuteče a donese jim důkazy. Měl modřiny. Od posledního výsledku se snažili nepobývat doma, bydleli po hotelích nebo v podnájmu. Po vyřízení víza odcestovali z vlasti. Manžel už nebyl X kontaktován, protože si vypnuli telefony. Chtěla, aby věc oznámil, ale odpověděl jí, že to nemá smysl, protože si ho předvolává nejvyšší orgán X. Chtěli po něm, aby svědčil proti bývalému X, který je obviněn z X. Shromažďují křivá obvinění a manželovo svědectví by mohlo pomoci k usvědčení X. Chtěli, aby bývalý zaměstnanec svědčil proti X. Ostatní manželovi spolupracovníci také byli předvoláváni a vyslýcháni. Neví, jak tuto situaci řešili, manžel se s nimi pak už nebavil, aby jeden druhého nedostal do problémů. Žalobkyně e) u žádného výsledku nebyla, ale má obavu, že pokud by manžel odmítal spolupráci, mohli by činit nátlak i na ni. Z vlasti vycestovali bez problémů, protože nejsou s manželem z ničeho obviněni a mají právo odcestovat na dovolenou. Prošli kontrolou při překročení X hranic, ale nejsou vedeni v žádné databázi, takže neměli problémy. Jiné potíže před odjezdem z vlasti neměla. Vnitřní přesídlení v rámci X nezvažovali, protože by je našli. V případě návratu se obává, že manžela uvězní, když s nimi nebude spolupracovat, protože řízení s bývalým X ještě probíhá. Mohou činit na manžela nátlak i jejím prostřednictvím, např. že jí ublíží.

19. Žalobce a) poskytl dne X údaje o žádosti o mezinárodní ochranu svého nezletilého syna, žalobce b). Žalobce b) se narodil v České republice a je státním příslušníkem X, X národnosti a je schopen se dorozumět X. Jeho náboženským přesvědčením je X a nemá žádné politické přesvědčení. Nikdy nebyl v X a na území jiných států EU nepobýval. Dříve o mezinárodní ochranu nežádal. Je zdravý. K důvodů žádosti žalobce a) uvedl, že chtějí, aby dítě bylo v bezpečí a společně s rodiči.
20. Dne X byl s žalobcem a) proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany nezlet. žalobce b). Žalobce a) v něm uvedl, že prvním důvodem žádosti je synova bezpečnost. Žalobce a) měl incident, který vysvětlil v rámci svého řízení, a jemu a jeho manželce bylo vyhrožováno ze strany představitelů státních orgánů. Druhým důvodem podání žádosti bylo, že všechny negativní věci, které se jim udály, mají špatný vliv na vývoj dítěte v těle matky. Chtěl, aby se manželka cítila dobře, což v X nemohl zajistit. Dítě nemůže být bez rodičů, manželka má v X jen otce, žalobcova matka je invalidní v druhém stupni a sestra se vdala. O dítě by se v X neměl kdo postarat. Zdravotní stav dítěte je dobrý. O jiný druh pobytu pro syna nežádali, protože nevěděli, o co jiného požádat.
21. Dne 9. 12. 2019 bylo ve věci žalobců a) a b) žalovaným vydáno první rozhodnutí ve věci, č. j. OAM-1100/ZA-ZA12-P10-2018, kterým nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Městský soud v Praze dne 25. 2. 2021 zamítl žalobu proti tomuto rozhodnutí svým rozsudkem, č. j. 13 Az 2/2020-35. Následně Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 22. 7. 2021, č. j. 6 Azs 114/2021-46, zrušil rozsudek Městského soudu ze dne 25. 2. 2021, č. j. 13 Az 2/2020-35, a rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2019, č. j. OAM-1100/ZA-ZA12-P10-2018, a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud uvedl, že Městský soud i žalovaný odkazují ve svých rozhodnutích

na rozpory mezi výpověďmi žalobce a) a jeho manželky, s níž bylo vedeno samostatné správní i soudní řízení, ve správním spise však není založen protokol o pohovoru s manželkou žalobce a), ačkoliv z neshod mezi jednotlivými výpověďmi činí žalovaný i Městský soud závěry se závažnými dopady pro žalobce a). Jedná se o vadu, která mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Ohledně otázky kontaktu s bývalými kolegy po ukončení pracovního poměru Nejvyšší správní soud podotkl, že žalobce a) uvedl, že protože už nepracoval, potvrzení o zaměstnání mu obstarali přátelé, přičemž ze spisového materiálu nijak nevyplývá informace, že by se mělo jednat o potvrzení vztahující se k jeho bývalé pracovní pozici. Může se tudíž jednat o potvrzení jiné, vyhotovené pouze pro účely opuštění země. Nejvyšší správní soud se neztotožnil s názorem Městského soudu v Praze a žalovaného, že výpověď žalobce a) je nevěrohodná a účelově použitá. Žalobci a) bylo vytýkáno, že i když je vysokoškolsky vzdělaný a v X žil a studoval podstatnou část svého života, nebyl schopen žalovanému sdělit místo, kde probíhaly jeho výslechy a ani název útvaru X, který jej vyslýchal. Žalobce a) sice skutečně neuvedl přesnou adresu, kde probíhaly jeho výslechy, ani přesný název odboru X, nicméně pokud bylo dané zjištění pro žalovaného natolik zásadní, nic mu nebránilo v tom, aby se na potřebné skutečnosti ptal podrobněji. Žalovaný se omezil u některých okolností pouze na základní otázky, proto nelze žalobci a) bez dalšího vyčítat, že neuvedl dostatečně konkrétní informace, a nelze na tom stavět závěr o jeho nevěrohodnosti. V tomto smyslu jsou nepřipadné rovněž výhrady Městského soudu, že žalobce a) nebyl schopen sdělit, co měl podepsat během posledního výslechu, ani jaké prohlášení odmítl sepsat během svého druhého výslechu, ani popsat uniformy příslušníků X. Žalobce a) popsal poslední výslech jako celek. I kdyby žalobce a) nebyl schopný uvést k obsahu dokumentu podrobné informace, bylo by možné to přičíst intenzivnímu rozrušení, jež zapříčinilo brutální zacházení. V rámci druhého výslechu dostal žalobce a) prázdný papír a měl napsat, co mu bude diktováno, což odmítl. Těžko proto mohl vědět, co mělo být obsahem prohlášení, které odmítl sepsat. Na konkretizaci uniforem příslušníků X potom nebyl žalovaným tázan vůbec. Další úvahy žalovaného vedoucí k závěru o nevěrohodnosti a účelovosti výpovědi žalobce a) jsou přinejmenším spekulativní povahy. Sled událostí, v jehož rámci si žalobce a) s manželkou byli schopni obstarat turistická víza a další potřebné dokumenty pro vycestování do České republiky po tom, co byl žalobce a) v X surově zbit, aniž by jim v potřebných úkonech zabránila X, není podle Nejvyššího správního soudu nemožný, nýbrž jej lze hodnotit jako přiměřeně pravděpodobný. Žalobce a) sám uvedl, že si jeho osobu X předvolávala jako svědka, takže nebyl zanesen v databázi trestně stíhaných osob. Žalobce a) přislíbil při výslechu na začátku X obstarat za „zhruba měsíc“ nějaké cennější informace na X. Ze správního spisu potom vyplývá, že vízum bylo stěžovateli a) uděleno X, a to od X. Nelze proto vyloučit, že žalobce a) stihl odcestovat z X ještě před tím, než se o něj X začala znovu zajímat. Je totiž rozdíl, jestliže někdo něco přislíbí dodat „do jednoho měsíce“, jak uvedl v rozsudku Městský soud, a pokud někdo něco přislíbí dodat „za zhruba měsíc“, jak uvedl při pohovoru žalobce a). Skutečnost, že měl tchán žalobce a) vlivné kontakty a v minulosti mu byl schopný obstarat práci u bývalého X, ještě neznamená, že je schopný ho efektivně ochránit před praktikami X, jak naznačuje Městský soud i žalovaný. Ani skutečnost, že měl stěžovatel a) vystavený pas ke konci X, není nijak v rozporu s tím, že se rozhodl opustit vlast až v polovině X. První výslech žalobce a) proběhl už v X, přičemž žalobce a) věděl, že bývalý X byl zájmovou osobou X. I ze zpráv o zemi původu vyplývá, že X a obecně X orgány činné v trestním řízení v daném období užívaly mučení a další nepřipustné praktiky včetně vynucování doznání, takže se i žalobce a) mohl důvodně obávat, že se tlak na něj

bude stupňovat. Pokud bylo pro posouzení věci zásadní, že mezi obstaráním cestovního dokladu a rozhodnutím opustit zemi je časová prodleva, měl se žalovaný v rámci pohovoru doptat na podrobnosti, což však ani v tomto případě neučinil. Případné posouzení, zda stěžovatelé vyčerpali prostředky vnitrostátní ochrany, tak bude předmětem až dalšího řízení po přehodnocení věrohodnosti žalobce a).

22. Dne 9. 12. 2019 bylo vydáno první rozhodnutí ve věci žalobkyně e), č. j. OAM-1099/ZA-ZA12-P10-2018, kterým nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Městský soud v Praze dne 13. 5. 2021 zamítl žalobu proti tomuto rozhodnutí svým rozsudkem, č. j. 4 Az 3/2020-36. Následně Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 11. 8. 2021, č. j. 1 Azs 160/2021-31, zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2021, č. j. 4 Az 3/2020-36, a rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2019, č. j. OAM-1099/ZA-ZA12-P10-2018, a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud s ohledem na obsahovou provázanost s věcí žalobců a) a e) přejal závěry obsažené ve svém rozsudku ze dne 22. 7. 2021, č. j. 6 Azs 114/2021-46, a v podrobnostech odkázal zejména na body 18 až 24 odůvodnění tohoto rozsudku. Zopakoval, že odmítl tvrzení žalovaného a Městského soudu ohledně nevěrohodnosti azylového příběhu manžela žalobkyně e). Městský soud založil své závěry o neopodstatněnosti obav žalobkyně e) z návratu do vlasti takřka výhradně na tvrzení o smyšlenosti azylového příběhu jejího manžela, ale zároveň připustil, že podklady shromážděné žalovaným svědčí o masivním porušování lidských práv v X. V případě žalobkyně b) se však otázkou naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany blíže nezabýval, neboť si vystačil s argumentem ohledně nepravdivosti celého azylového příběhu. Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Městského soudu i žalovaného kvůli nesprávnému právnímu posouzení.
23. Žalobce a) podal dne X za svou nezletilou dceru, žalobkyni d), žádost o mezinárodní ochranu a dne 2. 6. 2021 poskytl k této žádosti údaje. Žalobkyně d) je státní příslušnicí X, X národnosti, dorozumí se X. Jejím náboženským přesvědčením je X. Politické přesvědčení nemá. Nikdy nebyla v X, narodila se na území České republiky. V jiných státech EU nepobývala. O mezinárodní ochranu dříve nežádala. Je zdravá. Důvody její žádosti o mezinárodní ochranu jsou shodné s těmi uvedenými v žádostech jejích rodičů.
24. Dne X byl s žalobcem a) proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou podal za nezletilou dceru, žalobkyni d), ve kterém uvedl, že požádal o mezinárodní ochranu, aby pro dceru zajistil bezpečí. Důvody jsou stejné, jaké uvedl ve svém řízení. Nežádal pro dceru o jiný druh pobytu. V X by ji využili k nátlaku, protože je nejslabším článkem jejich rodiny, mohou mu například dceru odcizit. Žalobce a) cítí v tomto nebezpečí.
25. Žalobce a) do protokolu o seznámení se s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany dne 17. 5. 2022 uvedl, že od X je bývalý X X. X. se svojí rodinou na útěku, předtím byl ve vazbě. Žalobce a) čerpá informace z X sdělovacích prostředků, Telegramu, Instagramu a webových stránek. Je v kontaktu s rodiči, kteří žijí na X. X. X. je na útěku kvůli X. Žalobce a) doplnil, že si za účelem vycestování od známých opatřil fiktivní potvrzení o zaměstnání. Na jeho pracovišti to ani nebylo možné, bylo zrušeno. V X si vyřídil cestovní doklad, aby získal turistické vízum a mohl vycestovat do České republiky.
26. Dne 16. 11. 2022 žalovaný vydal druhé rozhodnutí ve věci žalobců a) a b), č. j. OAM-1100/ZA-ZA12-P10-R2-2018, druhé rozhodnutí ve věci žalobkyně e), č. j. OAM-1099/ZA-ZA12-P10-R2-2018, a první rozhodnutí ve věci žalobkyně d), č. j. OAM-153/ZA-P07-P10-

2021. Žalobcům a), b), c) a d) nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.

27. Žalobce a) podal dne X za svou nezletilou dceru, žalobkyni c), žádost o mezinárodní ochranu a dne 4. 1. 2023 poskytl k této žádosti údaje. Žalobkyně c) je státní příslušnicí X, X národnosti, dorozumí se X. Jejím náboženským přesvědčením je X. Politické přesvědčení nemá. Nikdy nebyla v X, narodila se na území České republiky. V jiných státech EU nepobývala. O mezinárodní ochranu dříve nežádala. Je zdravá. Důvody její žádosti o mezinárodní ochranu jsou shodné s těmi uvedenými v žádostech jejích rodičů a sourozenců.
28. Dne X byl s žalobcem a) proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou podal za nezletilou dceru, žalobkyni c), ve kterém uvedl, že podal žádost kvůli zajištění bezpečnosti všech třech dětí. Chce pro dceru dobrou budoucnost z lidskoprávního hlediska. Nežádal pro dceru o jiný druh pobytu. V X jí hrozí nebezpečí, které souvisí s ním a jeho potížemi, které uvedl dříve. Je pravděpodobné, že by mohlo dojít k únosu dítěte nebo k újmě na zdraví. Mohl by to být způsob nátlaku na jeho osobu ze strany orgánů, které na něj nátlak již vyvíjely, jak uváděl během svého řízení.
29. Dne 13. 4. 2023 žalovaný vydal první rozhodnutí ve věci žalobkyně c), č. j. OAM-1041/ZA-ZA11-P10-2022, kterým jí nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.
30. Městský soud v Praze poté, co všechna řízení o původně samostatně podaných žalobách všech žalobců spojil ke společnému projednání, dne 26. 9. 2023 vydal rozsudek, č. j. 4 Az 34/2022-35, kterým ve věcech všech pěti žalobců rozhodl, že rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2022, č. j. OAM-1100/ZA-ZA12-P10-R2-2018, ze dne 16. 11. 2022, č. j. OAM-153/ZA-P07-P10-2021, ze dne 16. 11. 2022, č. j. OAM-1099/ZA-ZA12-P10-R2-2018, a ze dne 13. 4. 2023, č. j. OAM-1041/ZA-ZA11-P10-2022, se zrušují a věci se vrací žalovanému k dalšímu řízení. Městský soud uložil žalovanému, aby s žalobcem a) a s žalobkyní e) provedl doplňující pohovory, ve kterých by jim dal jednak možnost vyjádřit se k případným rozporům v jejich výpovědích, dále měl seznámit s novými zjištěními ohledně politické situace v zemi a vývoje případu X. X. a cílenými a adresnými otázkami měl zjistit, zda se v této souvislosti žalobce a) a žalobkyně e) stále obávají možného pronásledování a vážné újmy v zemi původu a z jakých okolností v současné době své obavy odvozují, následně měl vyhodnotit, zda je ve věci třeba shromáždit další aktuální a ve vztahu k případu žalobců relevantní podklady týkající se země původu. V souladu s názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozsudcích ze dne 22. 7. 2021 č.j. 6 Azs 114/2021-46 a ze dne 11. 8. 2021 č.j. 1 Azs 160/2021-31 se žalovaný měl důkladně a komplexně zabývat otázkou věrohodnosti výpovědi žalobce a) a žalobkyně e), a to dle obecně uznávaných indikátorů hodnověrnosti (věrohodnosti), jak jsou shrnuty v čl. 4 odst. 5 kvalifikační směrnice, mezi které patří zejména vnitřní a vnější konzistentnost výpovědi, její konkrétnost, existence případných rozporů, její plausibilita ve světle mimo jiné relevantních informací o zemi původu, atd. (k tomu např. viz rozsudky NSS ze dne 6. 2. 2008, č.j. 1 Azs 18/2007-55, ze dne 28. 7. 2009, č.j. 5 Azs 40/2009-74, ze dne 25. 6. 2015, č.j. 4 Azs 71/2015-54, č. 3279/2015 Sb. NSS, ze dne 12. 4. 2021, č.j. 5 Azs 97/2019-41 či ze dne 10. 12. 2021 č.j. 5 Azs 19/2020-45). Následně měl žalovaný znovu vyhodnotit, zda žalobci splňují podmínky pro poskytnutí mezinárodní ochrany ve všech jejích formách, přitom neměl opomenout posoudit též situaci v zemi v oblasti lidských práv, postavení bezpečnostních složek včetně X a rizika výskytu jejich nezákonných praktik.

31. Dne 7. 2. 2024 byl s žalobcem a) proveden doplňující pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V úvodní části protokolu je žalobce a) označen jako zákonný zástupce nezletilých žalobců b), c), a d). Chtěl nově uvést, že má informace, které se týkají X, k němu se vztahují nepřímo. Požádal o mezinárodní ochranu, by zajistil bezpečí pro sebe a svou rodinu. Rozhodl se opustit vlast poté, co byl vystaven fyzickému a psychickému násilí po posledním výsledku v X. Pas si vyřídil v X, protože jej ztratil a chtěl si ho rychle vyřídit. Také je třeba státním orgánům co nejdříve nahlásit ztrátu pasu. S vyřízením pasu a s vycestováním neměl problémy. Ve vlasti základ práci v oboru bankovníctví a finance v soukromé finanční společnosti, která patřila tehdejšímu X X. X. V X je zvykem, že X si může najít mladé finanční specialisty, kteří pro něj pracují. Práci získal na doporučení tchána, který má kontakt v politických kruzích. Tchán měl různá zaměstnání, je to bývalý X. Žalovaný upozornil žalobce, že během prvního pohovoru uvedl, že tchán pracoval na X. Žalobce odpověděl, že ano, tchán pracoval na X, byl X v jeho rámci. Dále žalovaný řekl žalobci, že v prvním pohovoru mluvil o práci pro X, kdežto nyní hovořil o X. soukromé firmě. Žalobce odpověděl, že pracoval v kanceláři, protože i X má kanceláře jinde, že v X a v jedné jeho kanceláři pracoval. Dokončil studium v X, v práci začal asi v X nebo X. Jeho pracoviště bylo na křižovatce ulic X a X, číslo popisné si nepamatuje. V prvním pohovoru uvedl adresu pracoviště X, to byla ale zastávka městské dopravy. Názvy se časti měnily a celkově se mu to plete, nepamatuje si přesně adresy. Jeho zaměstnavatelem oficiálně byl X. X. Žalovaný upozornil žalobce, že při prvním pohovoru uvedl, že v X začal pracovat pro tehdejšího X X., ale podle zpráv o zemi původu se X. stal X až v X. Žalobce odpověděl, že je možné, že když pro něj pracoval, tak byl něčím zástupcem. X byl velice krátce, asi X měsíců. Byl tehdy X a spousta mladých u něj chtěla být na stáži. Náplní jeho práce bylo zaznamenávat výdaje a příjmy, provádět bankovní transakce, psát reporty. Žádné finanční transakce osobně neschvaloval, tomu se věnoval jeho nadřízený. Na otázku, jak se jmenoval jeho nadřízený, odpověděl, že si pamatuje několik jmen, ale ne příjmení osob, které byly nad nimi ve vedení. Jméno vedoucího finančního oddělení si nepamatuje. V X si začali X. zvat na výsledky, jeho zaměstnanci začali být ostražiti a sami začali podávat výpovědi. Žalobce si nové zaměstnání nenašel. Ohledně fyzického a psychického násilí uvedl, že bylo ze strany X a psychické násilí spočívalo ve výhrůžkách. Pohovory byly tři nebo čtyři. Při prvním byl pouze dotazován a cítil psychický nátlak. Při dalších pohovorech byl týrán, poslední byl asi v X. V X byl telefonicky předvolán k výsledku jako svědek ve věci X týkající se X. Výslech se konal v sídle X, jel tam městskou dopravou, adresu si nepamatuje. Dva pracovníci jej vyzvedli a provedli výslech. Byli silnější postavy, měli uniformy, uvedli své hodnosti a příjmení. Žalovaný upozornil žalobce, že během prvního pohovoru řekl, že se mu nepředstavili a ani neukázali průkazy. Žalobce odpověděl, že neukázali průkazy, ale představili se jmény a funkcemi, vše proběhlo velmi rychle. První výslech trval asi dvě hodiny, ptali se jej na náplň práce a řekli mu, aby to promyslel. Celkově byl v šoku. Do té doby neměl žádné problémy se státními orgány. Žádný protokol nepodepisoval, zaměstnanci X si ani nic nepsali. Cítil, že chtějí, aby svědčil proti X., ale nic nevěděl. Následně byl pozván na další výsledky, při posledním ho zatáhli do výsledkové místnosti a provedli to, o čem mluvil při prvním pohovoru. Opět ho pozvali telefonicky, výslech proběhl standardně, po posledním výsledku se začali stěhovat a vyhýbat se jim. Ptali se jej, jestli si to promyslel, předložili před něj papír, aby napsal, co mu řeknou. Vyhrožovali mu, jestli chce on a jeho manželka žít. Myslí, že chtěli, aby napsal něco proti X. Odmítl, nechtěl psát, co neví a co nedělal. Oni mu pak vyhrožovali a byli naštvaní. Opět odmítl, oni mu řekli, aby si to rozmyslel a že mu dají vědět. Poté ho pustili. Žalovaný upozornil žalobce,

že při prvním pohovoru mluvil o bití při prvním výsledku. Žalobce odpověděl, že dříve popisoval, že se násilí při výsleších stupňovalo, při prvním pokládali otázky, druhý byl tvrdší, dostal rány do břicha a do hlavy, další výslech byl nejtvrdší. Žalovaný sdělil žalobci, že při prvním pohovoru sdělil, že byly tři výsledky, a nyní řekl, že byly tři nebo čtyři. Žalobce odpověděl, že to říkal přibližně, bylo to pro něj stresující. Poslední výslech se uskutečnil v X, poté se rozhodli opustit vlast. Minule popisoval, co se tam dělo, byly to nejhorší věci v jeho životě. Když přišel, byli zaměstnanci velmi hrubě naladěni a odtáhli ho do výslechové místnosti, kde do něj strčili, až spadl obličejem na zem. Jeden z nich jej hrubě zvedl, posadil na židli, druhý si sedl proti němu a zeptal se, jestli si to rozmyslel. Žalobce odpověděl, že nebude svědčit a něco si vymýšlet. Poté ho udeřili do břicha i jinam, jeden z nich vytáhl igelitový sáček, podíval se na druhého, zda může, a pak mu ho natáhl na hlavu. Byl přivázaný k židli a začali ho bít. Křičel, na to nereagovali, pak mu sáček sundali a zeptali se, jestli je připraven. Znásilnili ho, mají speciální obušek, kterým to provedli. Přestali, když jim řekl, že bude svědčit. Řekl jim, ať mu dají 3-4 dny a informaci si připraví. Vyhrožovali mu i dál, že jim neuteče, žalobce jim řekl, že bude spolupracovat. Neřekl jim nic konkrétního, co si připraví, hlavně chtěl, aby to skončilo a mohl odejít. Žalovaný se zeptal žalobce na rozpor ve výpovědích, protože v prvním pohovoru uvedl, že zaměstnancům X řekl, aby mu dali měsíc. Žalobce odpověděl, že si pamatuje, že říkal 3-4 dny, neříkal měsíc. Při pohovoru v Zastávce to bylo krátce po těch událostech, byl ve velkém stresu. Tuto situaci řešil vycestováním, mluvil o tom s tchánem, který mu řekl, že pokud s ním takto zacházeli, mají opustit vlast. Nemohl se na nikoho obrátit. Lékařské ošetření po posledním výsledku nevyhledal. Manželce to řekl povrchně, neřekl jí všechno. Brečela a říkala, aby se poradili s jejím otcem. Tchán byl bývalý vlivný člověk, už nepracoval a nemohl pomoci. Do odjezdu z vlasti už nebyl kontaktován X, změnil si telefonní číslo, ale měl pocit, že je stále pronásledují. Měl hovory z různých skrytých čísel, které nepřijímal, protože si myslel, že to jsou oni. Při předvolávání na výsledky někdy volali ze skrytých, někdy z klasických viditelných čísel. Žalovaný zmínil, že žalobcova manželka při svém pohovoru řekla, že telefony vypnuli. Žalobce reagoval, že si vyměnili SIM kartu a také vypínali telefony. Různými způsoby se snažili, aby je nekontaktovali. Prosil je o čas, ale oni říkali, že ho najdou všude. Často střídali bydliště. Když o sobě poskytoval informace telefonnímu operátorovi, dal mu adresu, kterou mohli poskytnout tajné službě. Na otázku, proč reagoval na telefonické předvolání na X, odpověděl, že tento orgán má ve státě nejvyšší moc, a když zavolá, je člověk v pozoru a nepřemýšlí, že by neuposlechl. Nyní má žalobce informace, že si dovolují čím dál více, vzbuzují respekt. Žalovaný poznamenal, že je žalobce neuposlechl, když jim nedodal informace za slíbené 3-4 dny. Žalobce reagoval, že se situace změnila, bál se. Bývalý X byl ve vězení. Doklady pro odcestování si vyřídili rychle přes vízové centrum. Když se pohybovali ve městě, vyhýbali se velkým ulicím a hromadné dopravě. V jeho zaměstnání se transakce týkaly X, šlo o X, X poté X a všichni se zajímali o příčinu. U výsledku mu neřekli, čeho by se svědectví mohlo týkat, jen chtěli, aby napsal, co mu budou říkat. Nepamatuje si přesný počet lidí, kteří s ním pracovali v týmu. Po výpovědi s žádným kolegou nebyl v kontaktu. Slyšel, že i ostatní byli na výsleších, ale nezná podrobnosti. Po jeho prvním výsledku spolupracovníci říkali, že jim také začali volat, ale nic bližšího neví. V rámci jejich malého města potkal bývalého kolegu, který mu řekl, že někoho pozvali, ale neřešili detaily. O fiktivní doklad o zaměstnání, který musel předložit cestovní kanceláři, požádal kamaráda. Dělá se to běžně za účelem získání víza. Situace v X je pořád napjatá, X má velkou moc, drží lidi ve strachu, jsou potlačována práva a svoboda projevu. Po převratu v r. X se situace

v zemi nezměnila. Jiné potíže ve vlasti neměl. V případě návratu se bojí o svou rodinu a že by jeho děti mohly vyrůstat bez otce. Po X. je stále vyhlášeno pátrání, takže lidé, kteří s ním přišli do styku, mohou být v ohrožení. Lidé, kteří pro něj pracovali, šli do vězení, byli pronásledováni. To, co se stalo žalobci, svědčí o tom, že i jemu může hrozit nebezpečí.

32. Dne 7. 2. 2024 byl rovněž s žalobkyní e) proveden doplňující pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že k událostem ve vlasti došlo, když byla těhotná, byla oddělena placenta a dítě bylo bez kyslíku. Proti jejímu manželovi zahájeno trestní stíhání kvůli člověku, pro kterého pracoval, tehdy do jeho týmu nabírali studenty. Když manžel začal chodit na výslechy, moc jí o nich neříkal, ale byl sklíčený, chodil domů pozdě. Nevěděla přesně, co se děje. Po posledním výslechu asi v X manžel přišel z posledního výslechu a řekl jí všechno o tom, jak mu vyhrožovali, tehdy došlo k oddělení placenty. Žalobkyně e) zavolala svému otci, bývalému X, který pracoval na X, který jí řekl, že pokud byl bývalý X zadržen a manžel pro něj pracoval, tak ho už nikdy nenechají být. Otec jí poradil, aby utekli ze země. Rozhodli se opustit vlast po posledním výslechu asi koncem X. Během vyřizování víza neměla potíže. Cestovní doklady si zajišťovali v X, protože během stěhování ztratili pasy. Pamatuje si, že manžel chodil na výslechy, na které ho telefonicky předvolávali. Když se na to podívá s odstupem, možná nebyl trestně stíhán. Byli ve stresu, pronajímali si různé byty. Byl vyslýchán, říkalo se, že vyslýchali i dva jeho kolegy. Řekl jí o tom manžel. Zavolal jim a řekl jim, že jej také volali k výslechu. Žalovaný upozornil žalobkyni e), že její manžel říkal, že se s kolegy po konci v práci nestýkal, jen někoho potkal náhodně na ulici. Žalobkyně e) odpověděla, že si myslela, že s nimi byl v kontaktu, tak asi jim volal, neřešila to do detailů. Manžel se přes jejího otce dostal do týmu někdejšího X X. X., v té době ještě funkci nezastával. Pracoval na finančním oddělení možná na ulici X nebo X, nepamatuje si to přesně. Neví přesně, co dělal, ale vyprávěl jí o X, souviselo to s financováním, šlo na to hodně peněz, které nebyly řádně využity. Manželovou profesí je finančnictví, které vystudoval. Nezná přesný počet jeho spolupracovníků, blíže pracoval asi s šesti lidmi, o třech z nich mluvil více. Byl v X. týmu, ale neví, kdo byl jeho přímým nadřízeným. Manžel skončil v zaměstnání v roce X, kdy byl X. uvolněn z funkce, tehdy všichni začali dávat výpovědi. Myslí, že manžel sám dal výpověď, skončil dobrovolně. Žalovaný upozornil žalobkyni e), že při prvním pohovoru uvedla, že všichni zaměstnanci z X kanceláře byli propuštěni. Žalobkyně e) odpověděla, že si to přesně nepamatuje. X manžela vyslýchala. Na první výslech, ke kterému ho telefonicky pozvali, jel asi X. Když byl zadržen X., chtěli na něj nějaké informace. Manželovi vyhrožovali, říkali mu, aby napsal na papír, co mu nadiktují, to odmítl. Také mu dali nějaký čas na rozmyšlenou a po posledním výslechu již řešili vycestování. Manžel absolvoval asi tři výslechy. Není běžné, že X předvolává telefonicky. Žalobkyně e) jako právnička ví, že když někoho předvolávají na výslech, musejí mu podle zákona poslat výzvu. Jen tak někoho zavolat a poslat k výslechu je nezákonné. Manžel nebyl vyzván písemně, protože to asi pro ně bylo výhodné, aby mohli shromáždit důkazy. Už to, že po manželovi chtěli napsat něco na papír, je nelegální. Manžel jí řekl, že ho týrali, bylo jasné, že to bylo něco hrozného. Ani se ho do detailů neptala, co se dělo. Neví, kolik času mu dali. Manžel jí řekl, že když mu dali čas, tak během té doby musejí odjet. Když se to stalo koncem X a oni si během asi 10 dnů zařídili doklady k vycestování, tak mu dali možná těch 10 dnů. Po posledním výslechu měl manžel modřiny, ale moc to neřešili, chtěli co nejrychleji vycestovat. Snažili se poté skrývat, nemohli chodit po doktorech. Manžel už poté nebyl kontaktován X. Vyhodili staré SIM karty a koupili si nové. Když žalovaný upozornil žalobkyni e), že během prvního pohovoru uvedla, že si vypnuli telefony,

odpověděla, že faktem je, že číslo, na které volali, už pak neměli. Její otec je vlivný muž, ale jednalo se o věc na státní úrovni a tam nemohl pomoci. Manželovi vyhrožovali, že ublíží i jí. Skutečnost, že se jim podařilo získat vízum, svědčí o tom, že proti manželovi nebylo zahájeno trestní stíhání. Dne X se v X stala X, která asi souvisí s X. X. byl propuštěn z vězení a utekl. Před odjezdem z vlasti kromě manželových výsledků neměli potíže.

33. Žalovaný dále doplnil další informace o situaci v X, konkrétně informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 30. 1. 2024, č. j. 101795-6/2024-MZV/LPTP „Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“, informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 13. 3. 2024 „X – Bezpečnostní a politická situace v zemi“, materiál „X – Informace Human Rights Watch 2024 a informaci OAMP „X – X. X., Soudní proces, věznění a současná situace“
34. Následně žalovaný umožnil žalobcům seznámit se s podklady rozhodnutí a k těmto se ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřit. Poté dne 4. 6. 2024 vydal všechna napadená rozhodnutí, tj. ve věcech žalobců a) a b) třetí rozhodnutí ve věci, č. j. OAM-1100/ZA-ZA12-K11-R3-2018, ve věci žalobkyně e) třetí rozhodnutí ve věci, č. j. OAM-1099/ZA-ZA12-K11-R3-2018, ve věci žalobkyně d) druhé rozhodnutí ve věci, č. j. OAM-153/ZA-P07-K11-R2-2021, a ve věci žalobkyně c) druhé rozhodnutí ve věci, č. j. OAM-1041/ZA-ZA11-K11-R2-2022, kterými nebyla mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu žádnému ze všech pěti žalobců.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

35. Městský soud v Praze na základě podaných žalob přezkoumal napadená rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ust. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Při přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí pak soud vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
36. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
37. Podle ust. § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
38. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z*

důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

39. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
40. Žalovaný si v pokračujícím řízení (po zrušení původních rozhodnutí ze strany NSS, resp. druhých rozhodnutích ze strany Městského soudu v Praze) opatřil některé aktuální informace o bezpečnostní a politické situaci a situaci v oblasti občanských svobod a lidských práv. Ohledně vývoje případu X. X. v zemi původu se jednalo o týž podklad (pouze v jiném formátu) jako v předcházejícím řízení. Z těchto podkladů pak nevyplývá, že by došlo k takovým zásadním změnám v zemi původu žalobců relevantním z hlediska jejich pohledu, že by s ohledem na prospektivní povahu posouzení žádosti o mezinárodní ochranu bylo důvodné nepřistoupit k celkovému ověřování věrohodnosti výpovědi žalobce a) a žalobkyně e).
41. Žalovaný pak postavil napadená rozhodnutí na svém závěru o nevěrohodnosti azylového příběhu žalobce a) – manžela, resp. otce ostatních žalobců, u kterých v zásadě odvozoval neudělení azylu z téhož důvodu, který žalobci rozporují v první řadě.
42. V obecné rovině k tomu soud předesílá, že v některých případech týkajících se mezinárodní ochrany není žadatel ani správní orgán schopen doložit či vyvrátit určité skutečnosti. Lze se tak opřít pouze o výpověď žadatele o udělení mezinárodní ochrany a je jisté na místě posuzovat její věrohodnost (blíže i k rozložení důkazního břemene viz např. bod 47 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2019, č. j. 2 Azs 15/2019-57, nebo i bod 15 a násl. žalobcem odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2024, č. j. 5 Azs 256/2023-65). Dále lze v této souvislosti odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57, v němž Nejvyšší správní soud dovodil, že *„[n]ení povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.“* Na posouzení věrohodnosti jednotlivých dílčích tvrzení, které není možné nijak doložit ani vyvrátit se pak aplikuje standard přiměřené pravděpodobnosti (srov. také např. bod 28 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2025, č. j. 2 Azs 220/2024-25). Podle Nejvyššího správního soudu *„[t]o znamená, že pokud je přiměřeně pravděpodobné, že daná událost proběhla tak, jak tvrdí žadatel o azyl, žalovaný musí toto tvrzení vzít v potaz při celkovém posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný může zcela vyloučit z celkového posouzení pouze ta fakta, u nichž je postaveno téměř najisto, že se nestaly (tj. neexistuje ani přiměřená pravděpodobnost, že k nim došlo).“* (bod 17 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2018, č. j. 10 Azs 254/2017-40). Z tohoto standardu však není nutné vycházet v případě, že žadatel o mezinárodní ochranu je nevěrohodný ve všech relevantních aspektech své žádosti (viz bod 30 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2025, č. j. 2 Azs 220/2024-25).
43. Kritérii pro posuzování věrohodnosti azylového příběhu žadatele se Nejvyšší správní soud zabýval kupř. v rozsudku ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45. V něm uvedl, že *závěr*

žalovaného o tom, že azylový příběh žadatele či jeho část jsou nevěrohodné, je podmíněn důsledným přezkoumáním hodnověrnosti této výpovědi, na což by se měl zaměřit pohovor s žadatelem a jeho výpověď by následně měla být řádně vyhodnocena dle obecně uznávaných indikátorů hodnověrnosti (věrohodnosti), jak jsou v podstatě shrnuty v čl. 4 odst. 5 kvalifikační směrnice. Mezi ně patří zejména vnitřní a vnější konzistentnost žadatelovy výpovědi, otázka, zda je tato výpověď dostatečně konkrétní, její plausibilita ve světle mimo jiné relevantních informací o zemi původu atd. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, č. j. 1 Azs 18/2007 – 55, ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 – 74, ze dne 25. 6. 2015, č. j. 4 Azs 71/2015 – 54, publ. pod č. 3279/2015 Sb. NSS, nebo ze dne 12. 4. 2021, č. j. 5 Azs 97/2019 – 41).“ Kritéria shrnul Nejvyšší správní soud kupř. v bodě 17 svého rozsudku ze dne 3. 6. 2024, č. j. 5 Azs 256/2023-65, na který odkazoval i žalobce. Uvedl, že „[v] jednoduchosti lze shrnout, že pro posouzení věrohodnosti výpovědi žadatele je nutno zvážit, zda je žadatelem předestřený azylový příběh popsán dostatečně konkrétně a plausibilně; dále je nutno zvážit, zda jsou žadatelova tvrzení rozporná mezi sebou navzájem či s jinými důkazy (s případnou rozporností je nutno žadatele obeznámit a je nutno mu umožnit nesrovnalosti objasnit), a nutno je též posoudit, zda jsou žadatelem uváděná tvrzení v souladu se známými informacemi o zemi původu.“ K podrobnějšímu vymezení jednotlivých kritérií pak lze odkázat i na body 31 a násl. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2023, č. j. 4 Azs 30/2023-24.

44. Žalovaný založil svůj závěr o nevěrohodnosti azylového příběhu žalobce na tom, že vyznívá naprosto nekonzistentně, vnitřně rozporně a v celkovém souhrnu vykazuje závažné a zásadní nesrovnalosti a nelogičnosti. K tomu je vhodné podotknout, že co se týče vnitřní konzistentnosti a rozporů ve výpovědi, nastává nevěrohodnost příběhu až v případě nesrovnalostí zásadních. Drobné nesrovnalosti obvykle samy o sobě nesvědčí o nevěrohodnosti. Mohou totiž být důsledkem nepřesnosti překladu, časového odstupu od popisovaných událostí, emocionálního vypětí spojeného s událostí či dalších podobných faktorů. Rozpory, na nichž svůj závěr o nevěrohodnosti správní orgán zakládá, se tedy musejí týkat významných skutečností a musejí přesvědčivě svědčit závěru o nevěrohodnosti tvrzení (viz např. bod 14 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2024, č. j. 5 Azs 306/2023-51, či bod 33 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2025, č. j. 2 Azs 220/2024-25).
45. V projednávané věci podle názoru zdejšího soudu žalovaný právě v tomto směru neposoudil otázku věrohodnosti žalobce správně. Jeho posouzení věrohodnosti spočívá právě na identifikaci a následném hodnocení určitých drobných nesrovnalostí s tím, že to byl naopak právě žalovaný, kdo se při hodnocení výpovědi dopustil řady nelogických závěrů až spekulací.
46. Žalovaný zmínil, že nekonzistentní, vágní a nelogická je výpověď žalobce a) ohledně jeho zaměstnání. Soud zde má však za to, že podstatné rozpory žalobce ještě uspokojivým způsobem zdůvodnil, když naopak některé závěry žalovaného nevychází z hodnocení výpovědi žalobce v logických souvislostech a jsou naopak poněkud spekulativní. Je rovněž důležité zohlednit zejména to, že mezi jednotlivými pohovory (jak žalobce, tak jeho manželky) uběhla doba delší než 5 let.
47. Stejně tak nejsou podle mínění zdejšího soudu správné ani závěry žalovaného ohledně dalších rozporů a nejasností v azylovém příběhu žalobce a). Zcela nepřipadný je závěr žalovaného ohledně toho, že v obou pohovorech žalobce a) uvedl jiné místo získání víza, jiné částky zaplacené za získání víza a jinou dobu vystavení víza. Tyto okolnosti lze přitom

považovat za pouhé drobné nesrovnalosti, a to i vzhledem k plynutí času. Co se týče obstarání cestovního pasu již v X, lze odkázat i na bod 24 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2021, č. j. 6 Azs 114/2021-46. Taktéž spekulativní a nerelevantní jsou závěry žalovaného o telefonickém předvolávání k výsledkům, když je podle žalovaného třeba písemných předvolání. Rovněž za pouhou drobnou nesrovnalost, která není sama o sobě relevantní pro posouzení věrohodnosti žalobce, lze považovat uvedení počtu výsledků. V podstatných okolnostech se podle názoru soudu neliší ani výpovědi o průběhu těchto výsledků. Stejně tak soud nevnímá, že by vyličení způsobu, jakým došlo k vyhýbání se dalšímu kontaktu s X, bylo nějakým zásadním způsobem rozporné. K možnosti vyřídit si doklady k vycestování a samotnému vycestování lze opět odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2021, č. j. 6 Azs 114/2021-46 (bod 23). Stejně tak soud nepovažuje za zcela nelogickou a rozpornou ani výpověď žalobce ohledně jeho kontaktu s bývalými kolegy. Za nesprávné pak soud považuje i úvahy žalovaného stran toho, že si žalobce nevzal s sebou z X pracovní smlouvu, když svůj odjezd pečlivě plánoval, nedoložení této pracovní smlouvy cestovní kanceláři a opatřování jiného potvrzení.

48. V těchto souvislostech je třeba mít stále na paměti zejména to, že mezi jednotlivými pohovory [(jak žalobce a), tak žalobkyně e)] uběhla doba delší než 5 let, což žalovaný při svém hodnocení (a ostatně zřejmě ani při provádění doplňujícího pohovoru) nijak nerefletoval. A přesto má soud místy za to, že žalobce a) žalovaným identifikované rozpory v jeho výpovědích vysvětlil přinejmenším na úrovni přiměřené pravděpodobnosti a bez nějakých významných nelogičností, nesrovnalostí či rozporů. Příkladmo lze poukázat na skutečnosti ohledně místa vyřizování víza, urychleného vyřízení cestovního dokladu, začátku výkonu práce pro X. X., adresy zaměstnání, počtu výsledků na X (zda 3 nebo 3-4), lhůty pro zajištění informací na X. X. či sledu a intenzity fyzických útoků ze strany vyšetřovatelů X. Totéž obdobně platí i u doplňujícího pohovoru žalobkyně e), kdy se soudu nejvíce nevěrohodně tvrdí, že nebyla žalobcem a) informována nijak detailně s ohledem na její tehdejší stav. V tomto světle se pak jeví vcelku logicky, pokud údaje žalobkyně e) nejsou tak podrobné jako v případě pohovoru žalobce e) anebo pokud v drobných detailech vykazují známky inkoherece.
49. S ohledem na shora uvedené se tedy zdejší soud ztotožnil s žalobní argumentací žalobců ohledně otázky věrohodnosti jejich azylového příběhu máje současně za to, že se žalovaný v tomto směru v napadených rozhodnutích o mnoho nepřiblížil závazným požadavkům, které vyslovil již Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích ze dne 22. 7. 2021, č. j. 6 Azs 114/2021-46, a ze dne 11. 8. 2021, č. j. 1 Azs 160/2021-31, a poté Městský soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 26. 9. 2023, č. j. 4 Az 34/2022. Zdejší soud proto žalobu shledal důvodnou.
50. Dále žalobci v podaných žalobách obecně namítali, že žalovaný se dostatečně nezabýval podmínkami pro udělení humanitárního azylu. V tomto ohledu však zdejší soud žalobcům nepřítakal. Je sice pravdou, že odůvodnění této části napadených rozhodnutí je poněkud stručnější, nicméně je lze ještě považovat za dostatečné. Vyplývá z něj, že žalovaný nevyhodnotil případ žalobců jako hodný zvláštního zřetele. Zabýval se přitom zejména jejich celkovou situací a přihlédl také k věku a zdravotnímu stavu. Žalovaný se podle žalobců dostatečně nezabýval zejména jejich osobní a rodinnou situací, ale ani oni sami neuvádějí, v jakém ohledu lze jejich případ v důsledku této situace považovat za zvláštního zřetele hodný. Existenci rodinných vazeb na území České republiky přitom nelze samu o sobě (bez přistoupení dalších významných okolností) považovat za případ hodný

zvláštního zřetele, a tedy důvod pro udělení humanitárního azylu. V tomto ohledu lze odkázat na závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřené např. v jeho rozsudku ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 47/2004-60, bodě 9 rozsudku ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016-28, bodě 14 usnesení ze dne 18. 2. 2021, č. j. 5 Azs 311/2020-29, nebo bodech 12 a 13 usnesení ze dne 22. 2. 2022, č. j. 8 Azs 5/2021-54. Žalovaný rovněž uvedl, jakými okolnostmi se při posuzování podmínek pro udělení humanitárního azylu zabýval a dostatečným způsobem tedy vysvětlil, proč není případ žalobců případem hodným zvláštního zřetele.

51. Co se týče žalobci namítaného nedostatečného posouzení přiměřenosti rozhodnutí z hlediska zásahu do jejich soukromého a rodinného života v případě nutnosti vycestování. lze v tomto ohledu odkázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2024, č. j. 7 Azs 186/2022-48. V něm rozšířený senát dovodil, že „[p]odstatou mezinárodní ochrany je ochrana před nelidským či ponižujícím zacházením nebo vážnou újmu v zemi původu žadatele. Doplnková ochrana proto míří na tzv. extrateritoriální situace, tj. na ochranu před újmou hrozící ve státě původu a následným pobytem v takovém státě, nikoli před újmou hrozící v hostitelském státě.“ Dále vysvětlil, že: „[m]á-li doplňková ochrana mířit na újmu způsobenou v důsledku navrácení cizince do svého státu původu a následného pobytu zde, pak se rozpor s mezinárodními závazky ČR jako jeden z předpokladů pro její udělení musí vztahovat k situaci ve státě původu žadatele o mezinárodní ochranu.“ A dále, že: „[v] souladu se závěry, ke kterým v této věci dospěl rozšířený senát, lze doplňkovou ochranu dle shora uvedeného ustanovení udělit mj. cizinci, který by byl vážně ohrožen na soukromém a rodinném životě v zemi jeho původu. Správní orgán proto nebyl při posuzování žádosti žalobkyně o doplňkovou ochranu pro porušení čl. 8 Úmluvy povinen bez vazby na stát původu zkoumat její sociální a rodinné vazby na území ČR, jejich pevnost a dopady vycestování na tyto vazby či možnost žalobkyně získat nějakou formu pobytového oprávnění na území ČR dle zákona o pobytu cizinců. Nedostatek těchto zjištění ohledně „vnitrostátní“ újmy tedy sám o sobě nemá za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatečné zjištění skutkového stavu. Relevantní újmu by mohla představovat pouze újma ve státě jejího původu.“
52. Z toho tedy vyplývá, že pokud neexistuje vazba tvrzené újmy na zemi původu, není žalovaný vůbec povinen při posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat sociální a rodinné vztahy žadatele na území hostitelské země. Mezinárodní ochrana má totiž již ze své podstaty chránit žadatele před nelidským či ponižujícím zacházením a újmou právě v zemi jeho původu. Ochrana před vycestováním jako takovým, s ohledem na vazby cizince v České republice, je v současné době poskytována až v řízeních o uložení povinnosti vycestovat a v řízeních o vyhoštění (viz bod 58 citovaného usnesení rozšířeného senátu). Žalobci tvrzené rodinné či osobní vazby v České republice tedy nemohou být jakkoliv relevantní z hlediska udělení mezinárodní ochrany, a to ani dle ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (srov. také např. bod 16 usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2024, č. j. 4 Azs 89/2024-49). Žalovaný tak nebyl vůbec povinen se těmito vazbami (resp. jejich narušením) na území České republiky ve svém rozhodnutí o mezinárodní ochraně zabývat a posuzovat dopady vycestování na tyto vazby. Námitka žalobců v tomto směru proto nedůvodná není.

VI. Závěr a náklady řízení

53. Ze shora uvedených důvodů, kdy žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, dostatečně neposoudil azylový příběh žalobce a) (od něhož jsou odvozeny i azylové příběhy ostatních žalobců) z hlediska jeho věrohodnosti, kdy nedůvodně nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu i Městského soudu v Praze (vyjádřený v jeho rozsudku ze dne

26. 9. 2023, č.j. 4 Az 34/2022), tak napadená rozhodnutí nemohou obstát, a to ani z hlediska posouzení důvodů pro udělení azylu, ani pro udělení doplňkové ochrany, kdy úvahy žalovaného byly prakticky totožné. Proto soud napadená rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. zrušil bez nařízení jednání. V souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.

54. V dalším řízení se žalovaný v souladu s názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozsudích ze dne 22. 7. 2021, č.j. 6 Azs 114/2021-46, a ze dne 11. 8. 2021, č.j. 1 Azs 160/2021-31, bude důkladně a komplexně zabývat otázkou věrohodnosti výpovědi žalobce a) a žalobkyně e), a to podle obecně uznávaných indikátorů hodnověrnosti (věrohodnosti), jak jsou shrnuty v čl. 4 odst. 5 kvalifikační směrnice, mezi které patří zejména vnitřní a vnější konzistentnost výpovědi, její konkrétnost, existence případných rozporů, její plausibilita ve světle mimo jiné relevantních informací o zemi původu, atd. (k tomu např. viz rozsudky NSS ze dne 6. 2. 2008, č.j. 1 Azs 18/2007-55, ze dne 28. 7. 2009, č.j. 5 Azs 40/2009-74, ze dne 25. 6. 2015, č.j. 4 Azs 71/2015-54, č. 3279/2015 Sb. NSS, ze dne 12. 4. 2021, č.j. 5 Azs 97/2019-41 či ze dne 10. 12. 2021 č.j. 5 Azs 19/2020-45). Vyhodnotí přitom sám, zda je ve věci třeba provést další doplňující pohovory a shromáždit další aktuální a ve vztahu k případu žalobců relevantní podklady týkající se země původu. Následně žalovaný znovu vyhodnotí, zda žalobci splňují podmínky pro poskytnutí mezinárodní ochrany ve všech jejích formách, přitom neopomene posoudit též aktuální situaci v zemi v oblasti lidských práv, postavení bezpečnostních složek včetně X a rizika výskytu jejich nezákonných praktik. V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
55. O nákladech řízení soud rozhodl dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobci byli ve věci samé úspěšní, proto jim přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobci v daném řízení představují náklady právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč (§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném do 31. 12. 2024), tj. příprava a převzetí zastoupení a podání žaloby. V případě žaloby žalobce a) a žalobce b) se jednalo o jedno správní rozhodnutí a jednu podanou žalobu, proto za společný úkon podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu náleží za každou osobu odměna snižená o 20 %, tedy $2\,480\text{ Kč} \times 2 = 4\,960\text{ Kč}$ za úkon a dvakrát náhrada hotových výdajů po 300 Kč za jeden úkon, celkem 600 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), v případě žalobců c), d) a e) se jednalo o samostatná rozhodnutí a samostatné žaloby, kdy tedy za každého z žalobců náleží náhrada nákladů za dva úkony právní služby po 3 100 Kč a dvakrát náhrada hotových výdajů po 300 Kč za jeden úkon, celkem 600 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Právní zástupce žalobců prokázal, že je plátcem DPH, o kterou byla celková částka náhrady nákladů řízení navýšena, tj. o částku 6 493,20 Kč. Celková výše nákladů řízení tak činí $37\,413,20\text{ Kč} (2 \times 4\,960\text{ Kč} + 600\text{ Kč} + 2 \times 3\,100\text{ Kč} + 600\text{ Kč} + 2 \times 3\,100\text{ Kč} + 600\text{ Kč} + 2 \times 3\,100\text{ Kč} + 600\text{ Kč} + 6\,493,20\text{ Kč} = 37\,413,20\text{ Kč})$.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 27. května 2025

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.
samosoudce